

Има нѣщо непріятно, наистина, за единъ или двама, но азъ за това не съмъ кривъ, и причината на това зло е стара. Всичката ми кривица е, защото обичамъ да съединявамъ, а не да раздѣлявамъ. Както за това, така и за друго нѣщо, попитайте г^{на} А. Симова, прочетете му и това писмо. Недѣйте вѣрува, старче, каквото Ви пишѣтъ; много ми е жалъ за подписавшія онова писмо...

Божіята благодать да бже на Васъ.

София [1874?]

[Мелетий Софійски]

(Арх. на Хр. П. Тѣпчилешовъ въ Ссф. Н. библиотека I. А. 304).

Мелетий (роденъ 1832 г. въ Струмица, починалъ 1891 г. въ Египетъ), билъ ржкоположенъ за софійски митрополитъ на 15. X. 1872 г. Пристигналъ въ София въ началото на 1873 г.; билъ соф. владика до 1883 г. За недоразумения между него и гражданитѣ съобщава Д. Н. Коцевъ въ писмото си отъ 10. II. 1876 г. до д-ръ Ст. Чомаковъ (СбБАН, кн. XII, с. 286—287, № 232).

35. Изъ бележкитѣ на Коста Михайловъ

Тѣ сж озаглавени „Белѣшки отъ Коста Михайлов.“ и сж помѣстени въ подвързана тетрадка, 33·5×21 см., която се пази въ библиотеката на Софійското благотворително дружество „Ив. Н. Денкоглу“. Тетрадката съдържа 96 стр., писано е на 87 стр. На с. 1 се намира следната обяснителна бележка:

„Събиранieto и съставянето настоящи ми трудець посвѣтявамъ на Софійското благотворит. дружество „Денкоолу“ за честь и въспоминание на нашия съотечественникъ и и благодѣтель покойний Ив. Н. Денкоглу, който за обще наше просвѣщение съ свое иждивление въздигна и отвори училище за общенародна полза, въ което и азъ слѣдовахъ малко и съ добития ми отъ него талантъ можехъ и азъ да принесемъ що годѣ полза, като учителствувахъ 7 години, комуто памяття да бждѣ за вѣченъ споменъ. Отъ съставителя Коста Михайловъ. София 1904 год.“

Коста Михайловъ е роденъ въ София презъ 1837 г. Баща му билъ терзия-абаджия. Коста свършва тогавашното софійско училище. Сжщевременно учи при родителитѣ си терзийския занаятъ и пѣе въ черква. Презъ 1852 г. митрополитъ Паисий го подстригва и облича въ стихаръ, т. е. направя го анагностъ (четець). На следната година бащата умира и синътъ наследява занаята му. Въ 1856 г. той е вече „башкалия“ — членъ на еснафа. Но когато на следната година дожда за учителъ С. Филаретовъ, Коста, заедно съ други занаятчийи, оставя еснафа и отива да се учи при Филаретова. Подбужданъ отъ учителя си, той взима живо участие въ борбата срещу гръцкото духовенство, особено срещу гъркоманина Доротея. Следъ изгонване на последния, К. Михайловъ става книжаръ — влиза въ връзка съ Дим. Ангелиди и Хр. Г. Дановъ, като взима отъ тѣхъ на почекъ учебници, черковни и училищни пособия. Освенъ дюкяна въ София, той обикаля и изъ околнитѣ градове, като увещава българитѣ да се борятъ за са-